

HỒI 296

Cửu Tự Chân Ngôn

K

hấu Trọng sức cùng lực kiệt bò lên bãi cát, rồi không còn gắng gượng được nữa, gục người xuống.

Boi cả ngày trên biển mới vào được tới đây, bất luận thuật hô hấp của gã cao minh tới đâu thì cũng chỉ có thể giúp gã trầm mình xuống đáy nước tránh những con sóng mạnh nhất quật tới, chứ không thể giúp gã cầm cự được hết canh giờ này đến canh giờ khác, bằng không thì gã đã trở thành một con quái vật không cần hô hấp bằng mũi miệng rồi.

Sau khi bơi liên tục hơn mười dặm dưới đáy biển, gã đã đến cực hạn của thời gian nội hô hấp, cũng chính là cực hạn của chân khí trong nội thể gã, lúc ngoi đầu lên mặt biển, gã mới kinh hãi nhận ra chân nguyên của mình đã như ngọn đèn hết dầu, mà vẫn còn cách bờ tới chừng ba, bốn dặm.

Đó là một trong những thời khắc thống khổ nhất trong đời Khấu Trọng.

Mưa lớn tuy đã ngừng, nhưng sóng vẫn dồn dập, Khấu Trọng đơn thuần chỉ dựa vào chút thể lực còn sót lại vượt qua sóng gió bởi vào bờ, ném trái nổi đau khổ khi không thể tự chủ, để sóng biển nhồi lên đập xuống. Nếu không phải gã là người tâm chí kiên định, chắc chắn đã không thể chống chọi mà trầm thây nơi biển lớn rồi.

Sau khi lên bờ, ý nghĩ đầu tiên của gã chính là phải nhớ cảnh báo cho Từ Tử Lăng biết, ngàn vạn lần không nên ỷ lại vào công phu nội hô hấp mà lặn sâu dưới đáy biển.

Toàn thân gã như bị kiến độc cắn xé, da thịt như muốn nứt ra, lúc này cho dù là một kẻ tầm thường cũng thừa sức lấy đi cái mạng nhỏ của gã.

Gã cảm nhận được sự tồn tại của bí thư, mặt nạ được gói bằng vải dầu để trong người, nhưng đồng thời cũng khẳng định nước biển đã lọt vào trong, chắc chắn những thứ bằng giấy đã bị hủy mất. Tiếc là gã còn chưa mở bức "tinh thư" mà Lý Tú Ninh nhờ Thương Tú Tuần gửi cho gã, nếu nói không hề hối hận, thì chỉ là lừa gạt bản thân mà thôi. Hà! Tuy gã vẫn nhớ lời cảnh cáo của Bạt Phong Hàn, lúc chân nguyên cạn kiệt kỳ nhất là để mệt mỏi

chinh phục mình, nhưng giờ này ngay cả sức lực nhấc tay lên gã cũng không có, nói gì đến chuyện luyện công tu hành nữa.

Đúng lúc sắp ngủ gục thì chợt nghe có tiếng trống tiếng chiêng, tiếng hò hét từ xa truyền lại.

Khẩu Trọng kinh hãi ngẩng đầu lên, dưới ánh dương quang chói mắt, một đám người ăn mặc kỳ quái, tay cầm rìu cầm cuốc đang hung hăng xông về phía gã.

Khẩu Trọng cười khố một tiếng, rồi ụp cả mặt xuống cát.

oOo

Chân Ngôn đại sư bảo tướng trang nghiêm, gương mặt sáng ngời Phật quang, chậm rãi nói: “Phật gia có tam mật, là thân, khẩu, ý. Thực tiễn và tư duy đều quan trọng như nhau. Thân cũng như khẩu, khẩu cũng như ý, ý cũng như thân, nói là chia làm ba, nhưng thực ra chỉ là một”.

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: “Đại sư quả là cao nhân Phật môn, chỉ mấy câu ngắn ngủi đã giải thích rõ ràng tất cả thâm ý của năm trăm pho tượng trong La Hán đường”.

Chân Ngôn đại sư cười to ba tiếng, hân hoan nói: “Lão nạp đi khắp thiên hạ, đến hôm nay mới tìm được một người có duyên vừa nói đã hiểu như thí chủ. Thí chủ có biết trước đây khi lão nạp nói điều này với người khác, đối phương nghe đều gật gù ra vẻ hiểu biết, nhưng thực ra lại chẳng hiểu gì hết, càng không cần nói dùng nó để tu hành. Người nào cũng được thân mà mất khẩu, được ý thì bỏ thân”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Đại sư làm sao biết được tiểu tử không phải miệng nói hiểu, nhưng thực chất không khác gì những người kia?”.

Ánh mắt Chân Ngôn đại sư dừng lại ở hai tay Từ Tử Lăng, mỉm cười nói: “Vừa rồi khi lão nạp nói đến tam mật, mười đầu ngón tay của thí chủ đã khẽ máy động, có thể thấy thí chủ đã nghe lọt tai nên mới có cảm ứng như vậy, nếu vẫn còn chưa hiểu hết ảo nghĩa của chân ngôn, nói không chừng sẽ thối da bò mấy câu cho lão nạp nghe nữa đó.

Từ Tử Lăng lúng túng giải thích: “Từ đêm qua đến nay, ngón tay của tiểu tử giống như không nghe theo sự chỉ huy của mình nữa vậy, hà!”.

Chân Ngôn đại sư nói: “Nhục thể của con người là chiếc bè để độ thế, bên trong ẩn hàm cả bí mật của trời đất, Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn của lão nạp chính là thông qua tam mật, thông qua sự nối liền giữa nhân thể với vũ trụ để đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, minh tâm kiến tính, hóa thân thành Phật. Chuyện đó và xuất gia hay tại gia hoàn toàn không có chút quan hệ nào cả, bất luận thân thể có ở trong áo cà sa hay không, người vẫn là người, không thể biến thành thứ gì khác được”.

Từ Tử Lăng không khỏi vỗ đùi khen tuyệt: “Lời này của đại sư đã khiến những bế tắc của tiểu tử trong một thoáng khai thông hết thấy. Không biết có phải do tính cách hay không mà tiểu tử hoàn toàn không hề hứng thú với cuộc sống đầy những giáo điều và thanh quy giới luật của không môn. Lúc nào cũng nghĩ nếu Phật chỉ cho những người tin vào mình thành chính quả, vậy thì Phật tổ quả thật cũng hơi bá đạo rồi”.

Chân Ngôn đại sư ngạc nhiên bật cười: “Cách nghĩ của thí chủ thật độc đáo, phải nói là thí chủ khai thông bế tắc cho lão nạp mới đúng. Cửu Tự Chân Ngôn chính là, hà... chi bằng là ‘Lâm, Bình, Đấu, Giả, Giai, Trận, Tử, Tại, Tiền’ đi, như vậy thí chủ sẽ dễ nhớ hơn”.

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: “Sao ạ? Cửu Tự Chân Ngôn chính là chín chữ đại sư tùy tiện nghĩ ra sao?”.

oOo

“Bình!”.

Không biết một cơn của ai đập trúng vào đầu Khấu Trọng trước tiên, kỳ lạ là tuy vô cùng đau đớn, nhưng Thiên Linh Huyết trên đỉnh đầu lại như hồi phục sinh cơ, thu nạp được một đạo ngoại khí không biết từ đâu tới, chảy dọc những đường kinh mạch đã khô kiệt.

“Đang!”.

Đầu óc bỗng xuống lưng gã, trúng vào vỏ bao của Tinh Trung Nguyệt, kẻ hạ thủ bị chấn động nát cả hổ khẩu, lão đảo ngã bệt xuống đất, làm hai ba tên đồng bọn cũng loạng choạng ngã theo.

Chúng nhân kinh hãi dạt ra.

Khấu Trọng cực nhọc chống người dậy, đảo mắt một vòng, chỉ thấy đám người đang vây lấy gã có cả nam lẫn nữ, trên tay cầm toàn những dụng cụ làm nông, quần áo màu sắc

sắc sỡ, bên trong áo vải gai, bên ngoài khoác thêm áo da dê ngắn, nữ nhân thì mặc những chiếc váy trông như cái ống, có người mặc áo ngắn không quá đầu gối, có người lại dài quét đất. Bất kể là mặc quần hay váy, người nào cũng quấn xà cạp, vừa có thể giữ ấm lại vừa phòng độc trùng chích cắn. Trên đầu các nữ nhân này còn đội một chiếc khăn có kết cấu rất phức tạp, có rất nhiều tua rua thả xuống, màu sắc rực rỡ phi thường.

Khấu Trọng thật sự không hiểu tại sao trong hoàn cảnh này gã vẫn còn tâm trí để ý những chi tiết nhỏ như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười. Chỉ nghe gã hét lớn: "Ai biết Hán ngữ?".

Đám nông dân này rõ ràng không phải ác nhân, thấy gã bị cùn đập cuốc bổ mà vẫn không sao, đều lấy làm sợ hãi, tròn mắt lên nhìn nhau, cuối cùng có một thiếu nữ rón rén bước lên, run run giọng hỏi: "Người không phải hải tặc à?".

Khấu Trọng cười thâm, tự nhủ cho dù ta là hải tặc, trong tình cảnh này cũng quyết không chịu thừa nhận đâu, nghĩ đoạn gã vội vàng nói: "Ta chẳng những không phải hải tặc mà còn là địch nhân của hải tặc nữa. Nhìn đây này! Chính vì quyết đấu với lũ hải tặc mà ta mới ra nông nổi này đây!".

Thiếu nữ kia quay trở lại với tộc nhân, nói một tràng dài những tiếng khó hiểu với đám người đang vây quanh mình, cả Khấu Trọng cũng không hiểu tại sao nàng ta lại thêm mắm dặm muối vào hai câu nói đơn giản của gã, biến thành một bài trường thiên đại luận.

Thiếu nữ này tuy không thể nói là giai nhân, nhưng cũng rất thanh tú dễ nhìn. Chiếc áo da dê của nàng lại càng đặc biệt hơn, không hề có lấy một cái nút, chỉ có hai chiếc đai từ sau lưng vòng ra trước ngực rồi lại kết lại ở sau lưng, thả xuống như chiếc đuôi, nhìn rất hoạt bát đáng yêu.

Khấu Trọng lại gục mặt xuống cát, bên tai vang lên thanh âm đầy hy vọng của thiếu nữ: "Người có thể giúp chúng ta đánh bọn hải tặc không?".

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Chỉ cần các người để ta ngủ một giấc, cho dù là đánh thiên hoàng lão tử cũng được nữa".

oOo

Chân Ngôn đại sư chậm rãi nói: “Đừng coi thường chín chữ này, chúng vốn nằm trong đạo gia bảo điển Bảo Phác Tử của Cát Hồng, nguyên văn là ‘Lâm binh đấu giả, giai trận tử tiền hành, thường đương thị chi, vô sở bất tịch’. Từ Tử Lăng càng nghe càng hoang mang không hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Điều tiểu tử không hiểu không phải lai lịch của chín chữ này, mà là ngạc nhiên vì chín chữ này là do đại sư mới tức thời nghĩ ra, hơn nữa đại sư là người trong Phật môn, tại sao lại mượn điển tịch của Đạo gia?”.

Chân Ngôn đại sư chăm chú nhìn gã hồi lâu, rồi hiền hòa nói: “Lão nạp chính là muốn mượn chuyện này để nhắc thí chủ Cửu Tự Chân Ngôn trọng thần chứ không trọng hình, chỗ xảo diệu chính là ở cách vận dụng tam mật, Phật Đạo cuối cùng không phải đều là một nhà hay sao?”.

Từ Tử Lăng thâm kính phục, gật đầu nói: “Tiểu tử xin được lĩnh giáo!”.

Chân Ngôn đại sư đột nhiên hét lên một tiếng “Lâm”, hai tay giơ cao quá đầu, khum lại như nụ hoa, ngón vô danh chỉ lên, đầu ngón tay dán chặt vào nhau.

Từ Tử Lăng giật mình kêu lên: “Lợi hại!”.

Chân Ngôn đại sư buông tay, hân hoan nói: “Thí chủ nhận ra điều gì rồi?”.

Từ Tử Lăng nói: “Tiểu tử cảm thấy đại sư biến thành ngọn núi cao vời, ai cũng không thể làm đại sư lay động một ly một tấc”.

Chân Ngôn đại sư nói: “Đây chính là Bất Động Căn Bản Ấn, thủ ấn tuy có muôn vàn loại khác nhau, Bất Động chính là một trong chín pháp thức căn bản nhất, vì vậy vừa rồi lão nạp mới nói tuy chỉ là chín loại thủ ấn, nhưng sự thực không khác gì truyền cho thí chủ tất cả thủ ấn mà cả đời lão nạp tìm hiểu. Nhìn đây!”.

Lời vừa dứt cả người bất ngờ thẳng dậy, nhưng vẫn giữ tư thế ngồi xếp bằng, song thủ liền tục kết ấn, biến hóa vô cùng, rồi đột nhiên lại hét lớn: “Bình!” để Từ Tử Lăng biết mình vừa thị phạm xong hơn trăm loại biến hóa của Bất Động Căn Bản Ấn, bắt đầu thi triển một loại căn bản ấn khác.

Đỉnh luân của Từ Tử Lăng nóng bừng, bật người dậy, còn Chân Ngôn đại sư đã lộn nhào ra xa, nói: “Đây là Đại Kim Cương Luân Ấn, có thể khu ma trị bệnh cho người, còn dùng nó thế nào để giáng ma vệ đạo thì phải nhờ thí chủ thôi!”.

Từ Tử Lăng nhìn song thủ Chân Ngôn đại sư biến hóa ra các thủ ấn vô cùng vô tận, bắt đầu hiểu ra tại sao lão lại nói đến nay vẫn chưa tìm ra người để truyền thụ pháp môn.

Bởi sự thực thì những chỗ ảo diệu bên trong này chỉ có thể ý hội chứ không thể ngôn truyền, hiểu tức là hiểu, không hiểu thì giải thích thế nào cũng không có tác dụng.

Kế đó Chân Ngôn đại sư lần lượt diễn luyện các loại căn bản ấn khác, theo thứ tự lần lượt là Ngoại Sư Tử Ấn, Nội Sư Tử Ấn, Ngoại Phục Ấn, Nội Phục Ấn, Trí Quyền Ấn, Nhật Luân Ấn và Bảo Bình Ấn.

Mỗi loại căn bản ấn đều có hơn trăm cách biến hóa khác nhau, Từ Tử Lăng chỉ biết tròn mắt lên say mê nhìn Chân Ngôn đại sư biến hóa ra hơn ngàn loại thủ ấn.

Nếu không phải sớm đã từng tham ngộ trong La Hán đường, nhất định Từ Tử Lăng sẽ càng nhìn càng hoa mắt, không biết đầu vào với đầu. Lúc này thì gã đã tâm lĩnh thần hội, hai tay tự giác kết ra các thủ ấn khác nhau.

Mặt trời xuống núi, ngày đêm đổi chỗ cho nhau mà gã cũng hoàn toàn không hay biết.

oOo

Khấu Trọng giật mình thức giấc, nhất thời không biết mình đang ở đâu, bốn bề đều là tiếng thở hổn hển, cùng với tiếng kêu của lũ trâu bò dê ngựa.

Gã ngồi bật dậy, nhận ra mình đang trên một chiếc giường đất trong căn nhà tranh đơn giản, ánh lửa bập bùng từ bên ngoài hắt vào qua cửa sổ, ẩn ước nhìn thấy những nông dân đã đưa gã về đây đang dất điu nhau bỏ chạy về cùng một phương hướng.

“Bình!”.

Cửa gỗ bật mở, thiếu nữ kia hốt hoảng chạy vào, gọi: “Còn không mau chạy đi, hải tặc đến rồi!”.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, thâm nhủ mình không phải chính là anh hùng đối phó với hải tặc hay sao? Tại sao nàng ta lại kêu mình cùng trốn chạy? Lúc này gã đã tỉnh táo ra một chút, bèn nhoẻn miệng cười nói: “Không cần sợ, tất cả đã có ta lo liệu, thanh đao của ta đâu rồi?”.

Thiếu nữ chỉ tay lên tường, nói: “Người còn chưa sợ chết à? Đi mau!”.

Nói rồi không thèm để ý đến Khấu Trọng nữa, mà quay người bỏ chạy.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn lên tường, thấy Tĩnh Trung Nguyệt quả nhiên đang treo vắt vẻo trên đó, thầm khen thôn dân ở đây thuần phác thật thà. Trong thời đại này, cho dù là một thanh đao cũ kỹ cũng có thể bán được một món tiền kha khá.

Tiếng người xa dần, bên ngoài không còn tiếng động gì nữa.

Khấu Trọng lười nhác vươn mình dậy, ngạc nhiên nhận ra công lực chẳng những khôi phục hoàn toàn mà còn cao hơn trước mấy bậc, trong lòng lấy làm kỳ quái, thầm nhủ lẽ nào sau mỗi lần chân nguyên cạn kiệt, công lực khi phục nguyên lại tinh tiến lên? Nếu quả là như vậy, thì gã lại có thêm một cách luyện công mới.

Gã thầm lo cho sự an nguy của thôn dân, bèn nhảy khỏi giường đất, lấy Tĩnh Trung Nguyệt xuống, bước ra ngoài cửa, cả ngôi làng do hơn trăm căn mao xá tạo thành đã tĩnh lặng như quỷ vực, có thể thấy thôn dân đã luyện tập việc trốn chạy này rất thành thạo, cả gà chó cũng không để lại.

Chợt gã cảm thấy có gì đó là lạ, bèn nhìn về phía Đông Bắc, chỉ thấy có ánh lửa rợp trời bốc lên ở cách đó mấy dặm, khói đen bốc lên ngùn ngụt, ẩn ước nghe thấy tiếng hò hét vang lại.

Khấu Trọng thầm rung động, không biết kẻ nào mà lại hung tàn như vậy, công nhiên phóng hỏa thiêu đốt cả một thôn làng gần đây.

Sát cơ nổi lên, gã vỗ nhẹ lên Tĩnh Trung Nguyệt trên lưng, giở hết tốc lực phóng đi.

oOo

Từ Tử Lăng hóa thân thành Ba Diện đại hiệp đi trên phố lớn ở Nam Thị, đi về phía địa chỉ mà Trịnh Thạch Như để lại cho gã.

Có thể nói võ công của gã là sản phẩm của mấy năm nhặt nhạnh khắp nơi, mỗi lần lâm nguy lại ngộ ra chiêu mới, khi con nguy biến qua đi thì lại quên mất quá nửa, hay ở chỗ đối phương không thể nào nắm bắt, nhưng cũng ở một điều là không thể trở thành một bộ võ công hoàn chỉnh.

Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn mà Chân Ngôn đại sư truyền cho gã giống như biển lớn quy nạp tất cả các dòng chảy lại thành một, khiến gã có thể đem tất cả những điều tâm đắc đã lĩnh ngộ trước đó kết hợp tạo thành một hệ thống vừa hoàn chỉnh vừa đầy sáng ý.

Chính bản thân gã cũng không biết, chính vào khoảnh khắc mà gã từ biệt Chân Ngôn đại sư rời khỏi Đại Thạch Tự, gã đã kiếm thông tâm pháp chí cao vô thượng của Phật môn và Đạo gia, đặt nền tảng cho địa vị đại tông sư võ học mà khắp Trung thổ lẫn ngoại vực ngoài Khấu Trọng ra không ai bì kịp của gã.

Lòng Từ Tử Lăng lúc này tựa như được tái sinh lần nữa, mọi thất ý buồn tình mà Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyền gây ra giờ đã trở thành chuyện cũ xa vùi, chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong suy nghĩ của gã, hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

Tính cách của gã và Khấu Trọng có rất nhiều điểm bất đồng, nhưng cả hai đều không thích bị người khác quản thúc, càng không muốn hành sự theo sự sắp xếp của kẻ khác. Vì vậy cho dù gã đã đáp ứng với Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyền là sẽ dẫn dụ Tịch Ứng ra để trừ đi mối họa cho Đại Thạch Tự, gã cũng sẽ chỉ dùng cách của mình để thực hiện, không cần bất cứ trợ lực nào khác.

Nói thực lòng, lúc ấy gã cũng hơi muốn làm tổn thương Thạch Thanh Tuyền và Sư Phi Huyền.

Nhưng tất cả đều đã trở thành quá khứ.

Chân Ngôn đại sư là một Lỗ Diệu Tử thứ hai, giúp gã lên được một đỉnh cao mới, nhìn thấy những sự vật và cảnh giới mà trước đây gã chưa từng nhìn thấy.

Từ Tử Lăng chậm rãi dừng bước, đứng lại quan sát ngôi nhà lớn nơi Trịnh Thạch Như đang cư trú bên kia đường, nhìn bề ngoài nơi này chỉ giống như một nhà giàu có, nhưng chủ nhà đã có thể chiêu đãi được nhân vật võ lâm giống như Trịnh Thạch Như, tất nhiên bản thân cũng phải có chút bản lĩnh, ít nhất cũng là hạng có giao thiệp mật thiết với người trong giang hồ.

Đang nghĩ cách làm sao để tiềm nhập vào trong thám thính tình hình thì một đám tầm năm sáu người từ trong đại môn bước ra, đi về phía Bắc, một người trong bọn chính là Trịnh Thạch Như.

Từ Tử Lăng mừng thầm trong bụng.

Gã thủy chung vẫn không tin quan hệ của Trịnh Thạch Như và Âm Quý Phái chỉ đơn giản như y giải thích, giờ đây chính là cơ hội tốt để chứng minh họ Trịnh này có nói dối hay không. Bất luận thế nào gã cũng phải mượn tay y để đem tin tức Nhạc Sơn đã đến Thành Đô truyền đi khắp nơi.

Đúng như Sư Phi Huyền suy đoán, chuyện Tịch Ứng dám công nhiên ỨC HIẾP chúng tăng trong Đại Thạch Tự như vậy, tuyệt đối không chỉ đơn giản như bề ngoài của nó, mà chính là muốn dẫn dụ tử địch Thiên Dao Tổng Khuyết của y tới, rồi mới đối phó.

Từ Tử Lãng cũng có cách nghĩ của riêng gã.

Nếu Tịch Ứng có bản lĩnh như vậy, y hoàn toàn có thể trực tiếp hạ chiến thư với Tổng Khuyết, như vậy thì cho dù đường xa tới đâu, họ Tổng cũng phải y hẹn đến ứng chiến.

Qua chuyện này có thể thấy Tịch Ứng vẫn chưa dám công bình quyết chiến với Tổng Khuyết, nói một cách khác, bên trong nhất định là có âm mưu ngụy kế.

Tứ Xuyên là địa bàn của Giải Huy, Tịch Ứng dựa vào cái gì để chắc chắn thành công? Một trong những khả năng đó rất có thể là y có Âm Quý Phái ở sau lưng chống đỡ, vì vậy Trịnh Thạch Như và Loan Loan mới vượt đường xa tới đây.

Nếu như những điều gã suy đoán là sự thật, nói không chừng đêm nay rất có thể gã sẽ đụng đầu với họ Tịch.

Từ Tử Lãng lướt mình vào trong ngõ nhỏ, khi bước ra từ đầu kia, Ba Diện Đại Hiệp đã hóa thân thành Bá Đạo Nhạc Sơn, đường hoàng bước về phía đám người bọn Trịnh Thạch Như.

- o O o -